

RADOVI NA SPLITSKIM CRKVICAMA IZMEĐU DVAJU SVJETSKIH RATOVA

UDK: 726.54.025.3(497.5 Split) "19"

Izvorni znanstveni rad

Primljeno: 9. XI. 2001.

Dr. sc. STANKO PIPLOVIĆ

Kaštelanska 2

21000 Split, HR

Na osnovi spisa Konzervatorskog ureda u Splitu, autor iznosi podatke o recentnoj obnovi i rekonstrukciji brojnih starih crkvice u povijesnoj jezgri grada i plodnom polju koje ga je okruživalo. U izlaganju je utvrđeno stanje i metode zaštite graditeljskoga naslijeđa. To je vrijeme kada se pozornost posvećuje ne samo monumentalnoj i reprezentativnoj arhitekturi, već se otvara proces uvažavanja i skromnijih ostvarenja, koja često imaju posebne ambijente i pejzažne vrijednosti.

Uz Dioklecijanovu palaču i druge značajnije starije građevine, za prošlost Splita značajne su i mnoge crkvice rasijane po gradu i njegovoj neposrednoj okolici. Svaka od njih ima svoju malu povijest povezanu s mjesnim događajima koji su stvorili posebnu i lijepu tradiciju različitu od ostalih krajeva. Dvadesetih godina prošlog stoljeća oživjelo je zanimanje za te male i jednostavne građevine, svijest da ih treba spašavati i čuvati. Ta svijest se tijekom XIX. stoljeća razvijala od isključivog uvažavanja antike, zatim srednjovjekovne, renesansne i barokne crkvene i reprezentativne profane arhitekture, da bi u XX. stoljeću obuhvatila skromnije zgrade, fortifikacije, niskogradnje, urbanističke sklopove i čitave ambijente. Između dvaju ratova nastavljeni su radovi na katedrali, velike promjene doživjela je i crkva sv.

Dominika, a uređivale su i brojne male crkvice. Radovi su se izvodili pod nadzorom Pokrajinskoga konzervatorskog ureda u Splitu, na čelu kojega su stajali don Frane Bulić i dr. Ljubo Karaman.

POVIJESNO SREDIŠTE

U staroj gradskoj jezgri unutar bivše Dioklecijanove palače i u njezinom srednjovjekovnom proširenju na zapadnoj strani nalazi se veći broj sakralnih objekata. Radova na njihovu uređenju bilo je prilično tijekom XIX. stoljeća, naročito na katedrali, ali su neke od tih crkvice i srušene

Vrh Bosanske ulice nalazila se *crkvice sv. Ciprijana*, koja se spominje još početkom XII. stoljeća. Već dugo nije bila u funkciji, a vlasnik joj je bio Mate Čulić pok. Petra iz Splita. On je želio odstraniti tri gornja kamena sa zvonika na pročelju koja su činila njegov završetak, kako zgrada ne bi više imala obilježje crkve. Stoga se 22. srpnja 1920. molbom obratio Općinskome upraviteljstvu za dozvolu. Biskupski ordinarijat nije imao ništa protiv tog zahvata, štoviše, preporučio je da se izvede. Općinski prisjednik Tartaglia je nakon toga molbu proslijedio Konzervatorskom uredu radi dobivanja njihova mišljenja. Odgovoreno mu je kako je crkvice bez veće povijesne ili umjetničke vrijednosti, ali je tipično svjedočanstvo pobožnosti puka i života graditeljskog duha predaka. Konzervator je stoga bio protivan da se crkvice bez velike potrebe odstrani ili u vanjskom obliku izmijeni. Smatrao je da je razmotreni prijedlog prvi korak k njezinu rušenju. Poslije bi se ondje sagradila neka nova neprimjerna kuća, jer su već tada neke okolne zgrade bile vlasništvo Čulića. Ubrzo je bivša crkvice prešla u vlasništvo Riste Pejanovića, koji je također htio ukloniti zvonik s pročelja, jer je u njoj držao dućan. Konzervatorski ured se opet nije složio. Naprotiv, tražio je da se uklone veliki pokretni izlozi koji su bili pred ulazom i postave manji i ukusniji.

I godine 1925. namjeravalo se pregraditi crkvicu sv. Ciprijana. Konzervatorski ured se 11. rujna tome usprotivio, ističući da crkvice

predstavlja zanimljiv motiv starih dalmatinskih gradova na plokaticama. No, Općinsko upraviteljstvo ipak je odobrilo uklanjanje. Zahtijevalo se samo da se širina pred crkvicom uredi i da je nikakve privatne gradnje ne ugroze. Tako je 1928. godine vlasnik crkvicu srušio i na njezinu mjestu izgradio modernu jednokatnicu.¹

Crkva *sv. Mihovila in ripa maris* nalazila se na istoimenoj širini s vanjske strane zapadnog zida Dioklecijanove palače. Sagrađena je još u ranom srednjem vijeku. Poslije je u više navrata proširivana i pregrađivana. U XV. stoljeću dobila je četvrtastu apsidu udubljenju u rimski zid. Crkva je s vremenom zapuštena pa je 1906. godine porušena. Još 1914. Vicko Juras je molio da mu se dopusti probiti apsidu. Biskupsko sjemenište, kao vlasnik, to je odobrilo 29. rujna 1916. godine, uz uvjet da se mjesto održava čistim i da se postavi spomen-ploča koja bi svjedočila o crkvici koja je tu nekada bila. Juras ništa nije poduzeo, ali je 1920. obnovio molbu. Ni tada se stanje nije promijenilo.²

U stražarskome hodniku nad Sjevernim vratima Dioklecijanove palače uređena je u ranom srednjem vijeku crkva posvećena *sv. Martinu*. Ima još uvijek na mjestu tipičnu oltarsku pregradu. S južne strane, u zazidanim rimskim otvorima su mali prozori u obliku kamenih tranzena. Kult sv. Martrina bio je vrlo raširen, osobito među seljacima, vezano uz proizvodnju vina. On je i zaštitnik krojača. Mnoge dalmatinske crkvice iz ranog srednjeg vijeka nose njegovo ime. Crkva u Splitu je u sklopu samostana dominikanka trećeretkinja. Predstojnica samostana Vjekoslava Poljanić je pismom od 6. srpnja 1924. molila Konzervatorski ured da se saniraju oštećenja od vlage. Pošto je crkvicu posjećivao velik broj ljudi, molila je da se u njoj uvede električne svjetlo. Samostan je bio siromašan pa nije imao vlastitih sredstava za radove.³

Godine 1929. duvne su se obratile Odjeljenju vjera pri Ministarstvu pravde u Beogradu da im se dodijeli pomoć kako bi se crkva uredila. Konzervatorski ured je podupro zahtjev i preporučio da se u tu svrhu odobri barem 5000 dinara. No traženju se nije udovoljilo. Ministarstvo je obavijestilo Bansku upravu Primorske banovine u Splitu 29. prosinca da za to nisu predviđena sredstva u budžetu. Tijekom 1930. započelo se s radovima.⁴

Stubište samostana sv. Martina dotrajalo je pa ga je trebalo obnoviti. U tu je svrhu Konzervatorski ured 1930. zatražio sredstva od Banske uprave. Zahtjev je 14. svibnja proslijeđen na Vjersko odjeljenje Ministarstva, a iduće godine odobreno je 5000 dinara. Naređeno je da se taj iznos preda preko Financijske direkcije u Splitu Tehničkom odsjeku pri Sreskom načelničtvu. Godine 1931. izvodili su se neki radovi, pa je to bila prilika da se bolje ispituju kamene tranzene prozorčića. Utvrđeno je da je jedna od njih napravljena od starije rimske ploče s natpisom. Konzervator je dao točno zabilježiti preostala slova, što je učinio radnik F. Štambuk.⁵

Crkvicu je posjećivao veliki broj stranaca. U takvim prilikama trebalo je često preko dana paliti električno svjetlo na tamnom stubištu i pristupu. Kako su dominikanke bile siromašne, to je za njih bio znatan izdatak. Stoga je Konzervatorski ured 19. kolovoza 1935. godine uputio molbu upravi Električnih poduzeća Splita da bi se samostanu isporučivala struja uz nešto nižu cijenu.⁶

Na ulazu u crkvicu sv. Martina otkriven je natpis na latinskome jeziku koji spominje njezina graditelja svećenika Dominika. Don Frane Bulić je smatrao da je to onaj kapelan koji se navodi u povelji hrvatskog akneza Trpimira godine 852. Upravo zbog tog natpisa Bulić se mnogo zauzimao za crkvicu, dao je popraviti i o njoj pisao. Pobrinuo se da dobije dio moćiju sv. Martina koje se čuvaju u Toursu, pri čemu mu je tamošnji nadbiskup spremno izišao u susret. Bulić je i svoju dijamantnu misu služio u toj skromnoj crkvici. Iz zahvalnosti za njegovu skrb, dominikanke htjedoše još 1900. postaviti spomen-ploču. No, Bulić se tome odlučno usprotivi. Bilješku o tome našao je poslije kapelan samostana Rosario Jerković, pa je 1935., o prvoj godišnjici Bulićeve smrti, odlučeno da se ploču postavi. U tu svrhu crkvicu su posjetili dr. M. Abramić, dr. Lj. Karaman i dr. A. Grgin te su u dogovoru sa sestrama i kapelanom odredili mjesto gdje će se ploča postaviti, uz ulaz s južne strane. Otkrivanje ploče bilo je 4. listopada, na Dan sv. Frane. Bila je to prigoda da se ispuni davna Bulićeva želja o zamjeni postojećega ružnog poda od cementnih pločica - za koji je on govorio da više pristaje kuhinji negoli crkvi -

kamenim pločama. Misu je služio biskup Kvirin Klement Bonefačić, iza čega je bilo odrješenje. Činu su prisustvovali članovi Buličeve obitelji, gradonačelnik Mihovil Kargotić, ravnatelj sjemeništa Vicko Fulgosi, starješina dominikanaca Dominik Šantić, predstavnici Arheološkoga muzeja i svećenstvo.⁷

Crkva *Svetoga Duha* iz romaničkog razdoblja, nalazi se u Domaldovoj ulici. S istočne i sjeverne strane je ograđeni slobodni prostor. Njezina bratovština pristupila je 1924. godine gradnji u okolišu crkve, kako bi se u cjelini izgradilo dvorište. Radovi su već bili započeli, ali je intervenirala Općinska uprava pa je naknadno zatražena građevinska dozvola. Općina je, nakon pregleda nacрта i uvida na licu mjesta odbila dati dozvolu za gradnju, uz obrazloženje da je taj dio staroga grada ionako pregusto izgrađen. Osim toga, novogradnja je remetila dio cjeline, jer je dvorište sačinjavalo njezin usklađeni dio. U rješenju od 29. ožujka naređeno je da se sve izgrađeno poruši u roku od 8 dana i dvorište vrati u prvobitno stanje, kao i bunar. Jedino sabiralište vode, koje je zasuto, može ostati.⁸

Na zidovima crkve Sv. Duha nekad su visjele slike biblijskog sadržaja, koje su skinute. Karaman je crkvu obišao 15. listopada 1929. i propitao se za njih. Nalazile su se na tavanu. Rečeno mu je kako će biti popravljene i nakon toga izložene u sakristiji. Tom prilikom u sakristiji je zamijetio uzidanu ploču s Kristovim poprsjem. S obzirom na način prikaza, zaključio je da je vrlo stara, ali nije mogao utvrditi iz kojega je vremena. Odlučio je da se fotografira. U dvorištu u zidu do stubišta zapazio je kapitel s liščem i orlom.⁹

U protironu Peristila Dioklecijanove palače među stupovima su izgrađene dvije kapele, i to Gospe od Pojasa, u XVI. stoljeću, i sv. Karla Boromejskog, u XVII. stoljeću. Kapele su s vremenom izgubile svoju funkciju i zapuštene su. Tako je ona s istočne strane, posvećena *Djevici Mariji*, bila unajmljena R. Vlajčeviću, a 1. lipnja 1924. godine ispražnjena. Tada ju je konzervator Bulić privremeno dao na uporabu direkciji Arheološkoga muzeja, bez naknade. Službena primopredaja obavljena je 20. siječnja 1925. godine. U kapelu je smješten sadreni model rekonstrukcije Peristila i okoliša koji se do tada čuvao u

zapuštenoj zgradi starog muzeja na Pazaru. Model je izložen za posjetitelje mauzoleja i središnjeg dijela Dioklecijanove palače. Za njegovo razgledavanje naplaćivale su se ulaznice. Čuvanje i održavanje kapele povjereno je poslužnicima obližnje stolne crkve, Aleksandru Belliju i Ivanu Jamanu, koji su od toga imali proviziju.¹⁰

Sa sjeverne strane stolne crkve izgrađena je u XVII. stoljeću zgrada Stare biskupije, koja je 14. siječnja 1924. stradala u požaru. U jednom njezinom dijelu nalazila se Hrvatska tiskovna zadruga, koju je nakon nesreće trebalo drugdje smjestiti. Zbog nestašice prostora predloženo je da se zadruga useli u jedini dio sklopa koji je ostao sačuvan, tj. u crkvicu *sv. Roka* na Peristilu, s početka XVI. stoljeća. No u nju se u listopadu 1923. uselilo Društvo za promet stranaca "Putnik", koje je opekrom zatvorilo vrata prema biskupiji, uredilo unutrašnjost i popravilo krov. Sada se predlagalo da se Društvo preseli i da se u crkvicu smjesti tiskovna zadruga. Kako je vlasnik crkvice bio Biskupski ordinarijat, 16. siječnja sugerirano je Konzervatorskom uredu da molbi udovolji. Nakana je bila da se pomogne toj ustanovi vjerskog karaktera, no ona nije ostvarena, ali o pitanju namjene crkvice *sv. Roka* u to se vrijeme raspravljalo u nekoliko prigoda.

Nešto kasnije, 29. siječnja 1924., Primorski savez za saobraćaj putnika podnio je Uresnom povjerenstvu u Splitu molbu s nacrtom za novi natpis putničkog ureda u crkvici *sv. Roka*, koji je trebao biti postavljen na njezinu pročelju. Za to je zatraženo i odobrenje Konzervatorskog ureda. Budući da je predloženi natpis bio velik i crveno obojen, a time i previše upadan, siglasnost nije izdana. Iz estetskih razloga dakle, načelnik dr. Ivo Tartaglia nije dopustio postavljanje natpisa.¹¹

Kanonik Josip Paravia, župnik stolne crkve, čuo je 1926. godine da će se ured "Putnika" iseliti iz crkvice *sv. Roka* i smjestiti se u nove prostorije na tadašnjoj Wilsonovoj obali, na istočnoj strani luke. Kako su prostorije župskog ureda bile nedolične, molio je 10. svibnja konzervatora Bulića da bi se u tom slučaju crkva upotrijebila za njegov smještaj. No, putnički ured nije namjeravao napustiti crkvicu, jer je ured na obali trebao služiti kao njegova filijala.¹² Stražnja strana crkvice prije se naslanjala na zgradu Stare biskupije, no nakon požara ostala je slobodna. Bio je to zid od grubo obrađenog kamena, koji je ubrzo obras-

tao, bršljanom. No 1931. godine zelenilo je uklonjeno, a na zid je postavljena zlatnim slovima ispisana reklama "Agfa-foto", bez odobrenja Uresnog povjerenstva. Konzervatorski ured je od Tehničkog odsjeka Općinske uprave zatražio 13. kolovoza da se natpis ukloni.¹³

Poslije je crkvice sv. Roka na Peristilu ustupljena na upotrebu Banovinskoj poslovnici za narodni obrt. Upravitelj Poslovnice dao je 1934. godine otvoriti dvojna vrata na njezinoj južnoj strani, a da nije zatraženo odobrenje od Općine kao građevne vlasti, niti je dobivena suglasnost Konzervatorskog ureda. Karaman je taj slučaj iznio pred Građevni odbor na sjednici 14. ožujka. Referent arh. Čulić tom je prilikom izjavio da je inž. Kamilo Tončić upravitelj Poslovnice javio Tehničkom odsjeku da će popraviti crkvicu ne dirajući u njezin oblik i da se o tome sporazumio s direktorom Arheološkoga muzeja dr. Mihovilom Abramićem. Radilo se zapravo o dvjema arkadama na jugu, koje su nastale početkom XVII. stoljeća, kada je s te strane prigradena crkvice sv. Barbare pa su tim otvorima obje međusobno spojene. Kada je 1923. godine porušena crkvice sv. Barbare, arkade su ostale na južnom pročelju sv. Roka i pretvorene u prozore. I stube koje su tom prilikom napravljene s te strane, bile su od betona umjeto od kamena. Zaključeno je da će se stvar bolje ispitati i zatražiti potrebne izmjene.¹⁴

Dana 18. studenoga 1938. otvoren je Banovinskoj upravi u Splitu kredit za rekonstrukciju Dioklecijanove palače. Glavni posao sastojao se u otkupu i rušenju nekih privatnih zgrada tako da se omogući bolje sagledavanje bivšega carevog mauzoleja. Kao prve za rušenje određene su kuće nasljednika dr. Vicka Definisa i župski ured s južne strane katedrale, čije je prizemlje bilo vlasništvo nasljednika Stefana Perkovića. Zbog toga je Ispostava banske vlasti u Splitu zatražila od Ministarstva građevina odobrenje eksproprijacije tih zgrada. No, uvjeti koje je postavio župski ured bili su pretjerani. Postignut je ipak sporazum da se župi dade novčana naknada i crkvice sv. Roka na Peristilu. Crkvice je bila uknjižena kao državno dobro, a služila je Arheološkome muzeju, koji je u njoj držao neke predmete. U vezi s tim Ispostava je 1940. predložila Odsjeku za tehničke radove Banovine Hrvatske u Zagrebu da se crkvice ustupi za smještaj žup-

skog ureda. Ali kako iz Zagreba nije bilo odgovora, Konzervatorski ured se 30. siječnja iste godine obratio kiparu Ivanu Meštroviću da pokuša nešto saznati o tome. Izbijanje Drugoga svjetskog rata vjerojatno je omelo te planove pa od svega nije bilo ništa.¹⁵

Crkva Gospe od Dobrića u jugozapadnome dijelu staroga grada podignuta je 1867. godine na temeljima stare srednjovjekovne. Nacrt je napravio inženjer Emil Vecchietti u neoromaničkim oblicima. Podaci o starijoj crkvi nalaze se u vizitaciji nadbiskupa Cosmija iz 1682-83. godine i u rukopisnome materijalu u Arhivu u Zagrebu koji potječe iz ostavštine obitelji Fanfogna u Trogiru. Godine 1926. za crkvu je nabavljen kip sv. Josipa. U nedjelju 10. listopada bio je njegov blagoslov i tiha misa s prigodnom besjedom. Navečer je održana obična molitva sv. Ruzarija. Konzervatorski ured saznao je 1940. da se ponovno namjerava dekorirati unutrašnjost crkve. Kako je posljednjih godina bilo nekoliko slučajeva da su crkve u Splitu oslikane prenatrpanim i banalnim motivima, na poticaj F. Bulića Biskupski ordinarijat je izdao okružnicu kojom je preporučeno da se to čini što jednostavnije i u sporazumu s Dijacezanskim umjetničkim vijećem. Na to je 19. srpnja Karaman upozorio bratovštinu. Crkva je bila posvećena Gospi od Očišćenja, imala je 45 bratima i 25 sestrima. Nije raspolagala nikakvim prihodima. Obrednog posuđa bilo je dovoljno. Mise su se služile u svečanim danima, a za sve se brinula bratovština o svojem trošku. Dapače, počela je proširivati crkvu, ali na prilično neprimjeren način. Sa strane oltara crkvice je imala dva prozorčića s kojih su svjetovnjaci što su stanovali u obližnjim kućama slušali mise.¹⁶

Na Zelenom trgu, današnjem Trgu braće Radića iza palače Milesi nalazila se *crkvice sv. Jakova de Colonia*. Prvi put se spominje u XIV. stoljeću. S vremenom je izgubila prvobitnu namjenu i bila je prepravljena u stambenu zgradu, a služila je i kao skladište. Godine 1928. njezin vlasnik, dr. Pezzoli želio ju je preurediti pa je zatražio građevnu dozvolu. Općinsko upraviteljstvo je za 25. siječnja sazvalo naličje radi eventualnih primjedaba zainteresiranih strana. Konzervatorski ured zastupao je Karaman. Utvrdio je da građevina nema neke posebne vrijednosti. Uvjetovano je jedino da se mala kamena tranzena s apside

ponovno na zgodan način negdje ugradi i bivša crkvice s te strane prethodno fotografira. Romanička tranzena prenesena je u Arheološki muzej.¹⁷

U Marulićevoj ulici, u kući br. 4, na južnom pročelju, koje gleda prema Mihovilovoj širini, bila je niša s Gospinom slikom. Vlasnik brijačnice u toj zgradi, Petrović, uklonio je 1930. godine sliku i nišu zazidao. Učinio je to na svoju ruku, a da nije obavijestio crkvene vlasti niti tražio odobrenja Općinskog upraviteljstva. Time je izazvao negodovanje građana pa su o tome i novine pisale. Obaviješten je Konzervatorski ured, koji je zatražio da se vlasniku naredi neka uspostavi prijašnje stanje.¹⁸

Crkvice Gospe od Zvonika podignuta je u ranom srednjem vijeku u ophodnom hodniku straže nad obrambenim dvorištem zapadnih vrata Dioklecijanove palače. U XIII. stoljeću se spominje pod imenom sv. Teodora. Ima najstariji sačuvani zvonik u Dalmaciji, sagrađen koncem XI. stoljeća. Zvonik je s vremenom postao trošan, posebno njegov krov, pa je postojala opasnost od urušavanja. Stoga su doprinosom Konzervatorskog ureda i Općinske uprave izvršeni neki radovi. No to nije bilo dovoljno, pa je Karaman 20. studenog 1929. godine zatražio da Tehnički odsjek Općine utvrdi stanje zvonika, napravi troškovnik te da ga se zajednički temeljito popravi. Zvonik je uređen, ali je 1933. opet dojavljeno Konzervatorskom uredu da mu je unutrašnjost dotrajala, osobito drveni podovi i stubište. Radi toga je 31. svibnja zamoljeno Općinsko upraviteljstvo da se utvrdi stanje i sastavi predračun radova. Konzervatorski ured bio je spreman preuzeti troškove, pa je u tu svrhu s predstavnikom bratovštine Petrom Božićem dogovoren doprinos od 2.000 dinara.¹⁹

Godine 1932. bratovština je uređivala crkvu Gospe od Zvonika. Tom je prigodom dala skinuti srebrni ukras s Gospine slike. Utvrđeno je da je ispod čitava površina bila oslikana, i to na drvenoj podlozi presvučenoj gipsom. Iznad je bilo platno i sloj boje. Daska je bila jako bišava. Slika je fotografirana i jedna kopija dostavljena je bratovštini.²⁰

Iduće godine bratovština je nastavila poljepšavanje crkve s namjerom da i to vrijeme ostavi trag za budućnost. Odlučila je dati izraditi 4 freske koje će pokriti bočne zidove. Budući da je crkvice

smještena u dijelu antičke Palače, zaključeno je da jedna freska prikazuje njezinu gradnju. Ostale freske tematizirale su značajnije događaje iz drevne povijesti Hrvata, i to njihovo krštenje u VII. stoljeću, sabor je splitskoj katedrali 925. godine, na kojem je biskup Grgur Ninski branio narodni jezik u bogoslužju, te krunidbu kralja Zvonimira 1076. u bazilici sv. Petra u Solinu. Izrada opusa povjerena je splitskome slikaru Mati Meneghellu, koji se već okušao u sličnim poslovima i pokazao mnogo smisla za dekoriranje crkava. Radovi su počeli u srpnju, kada se u crkvi obilježavala godišnja slava.²¹

Nakon sedam mjeseci crkva je na Božić 1933. ponovno otvorena za bogoslužje. No, ubrzo su se pojavili još neki nedostaci. Rub krova crkvice Gospe od Zvonika izrađen je od kamenih ploča. Kako su bile stare, ploče su popucale, pa su njihovi dijelovi padali, dovodeći u pogibelj prolaznike Krešimirovom ulicom. Bratovština je 1938. godine o tome obavijestila Konzervatorski ured. Predmet je 8. lipnja proslijeđen Tehničkom odjeljenju Banske uprave, da se poduzmu potrebne mjere, jer bratovština nije imala sredstava. Odmah je na lice mjesta upućen stručnjak koji je utvrdio stanje i izradio predračun. Ploče uz rub vijenca bile su potpuno rasklimane, pa se lako mogla dogoditi nesreća, a valjalo je pregledati i čitav krov. Za te radove bilo je potrebno osigurati 2.100 dinara.²²

Na južnome dijelu Dioklecijanove palače, prislonjena s unutrašnje strane njezina pročelja, nalazila se *crkvice sv. Anastazije (Stošije)*, koja se spominje još u XIII. stoljeću. S vremenom je i ona prestala služiti u vjerske svrhe i nadograđen joj je kat. Na sjevernoj strani još joj je sačuvan romanički portal. Ta zgrada, u kojoj je bio dućan, bila je kao i susjedna, dio ostavštine Dimitrović, kojom je upravljao Konzistorij Pravoslavne episkopije u Šibeniku. Predstavnik te ustanove došao se 1939. godine propitati kod Konzervatorskog ureda bi li bila dopuštena pregradnja te kuće. Budući da je Regulacijski plan predviđao gradnju na tom mjestu, konzervator je smatrao da se traženju može udovoljiti. Međutim, upozorio je i na prijedlog društva "Za stari Split" da se kod revizije plana čitav prostor kojeg je zauzimao Dioklecijanov stan rezervira za javne gradnje. Stoga je bilo pitanje hoće li se bivša crkvice moći održati budući da su predviđena preuređenja susjednih

